

Hồi 19**Đấu Trí Mỹ Nhân**

Bành đại cô như một con chuột lủi nhanh trong các con hẻm, bà ta quen đường thuộc đi lối lại một cách không tưởng. Hoàng Thiên Vũ phải tinh mắt bám theo thật chắc mới không bị bỏ rơi.

Vào đến thành, lại vòng vèo thêm một hồi nữa, nhảy vào hậu viện của một nhà dân nhưng Bành đại cô vẫn chưa thấy ngừng chân. Xuyên qua hậu viện nhà này lại vào một lối hẻm nhỏ khác, từ đây cứ vượt qua nhiều vườn sau của những nhà trong hẻm, nhưng nơi nào cũng thấy tối om không một ánh đèn.

Địa hình nơi này hoàn toàn xa lạ với Hoàng Thiên Vũ, chung quy chàng cứ nhắm mắt bám theo sát Bành đại cô.

Cuối cùng thì cũng nhìn thấy ánh đèn hắt ra từ cửa sổ một phòng ngủ.

Bên ngoài cửa phòng buông rèm kín.

Bành đại cô đến đây mới thấy ngừng chân lại, quay nhìn chàng nói:

- Mời đại hiệp vào!

Hoàng Thiên Vũ thấy trong lòng không vui, chàng bước lên vén tấm rèm nhìn vào thì nhận ra chính là Hồ Điệp Cô Nương đang đứng trong phòng nhìn chàng cười cười.

Bước chân vào phòng, mùi hương thoang thoảng.

Gian phòng không rộng, bố trí cũng không hào hoa, nhưng lại rất ngay ngắn, sạch sẽ, lại là một khuê phòng thiếu nữ.

Hoàng Thiên Vũ nhìn nhanh một vòng, lên tiếng hỏi:

- Đây là nơi nào?

Hồ Điệp Cô Nương cười nói:

- Cứ coi như là chỗ ở của tôi.

Hoàng Thiên Vũ "A" lên một tiếng, chừng như tỏ ra hơi ngạc nhiên nói:

- Xem ra cô nương ở không ít chỗ!

Hồ Điệp Cô Nương nhướn mày cười nói:

- Thế mới gọi là "thỏ khôn đào hầm ba ngách" chứ?

Hoàng Thiên Vũ nghe không khỏi rúng động trong lòng, một nhân vật giang hồ nữ tử mà nói được câu "thỏ khôn đào hầm ba ngách" sao? Nhìn từ nhân cách mà nói thì cô ta có chút phóng đảng, giao tiếp với nhiều nam nhân, thế nhưng ngược lại, tung tích và ăn ở của cô ta thì rất bí mật, không dễ ai phát hiện ra được. Lại nhìn vào hai bậc nhân của cô ta là cha con Bành lão đầu đều không phải là người tầm thường, vậy cô ta thực ra lai lịch như thế nào? Vì sao lại muốn thân cận với chàng? Có mục đích gì trong chuyện này...

- Ngồi xuống đi, nơi này an toàn như trong Quỷ Viện, chẳng ai bén mảng tới!

Hoàng Thiên Vũ còn đang mãi suy nghĩ thì Hồ Điệp Cô Nương lên tiếng cắt ngang, chìa tay mời chàng.

Hoàng Thiên Vũ ngồi xuống chiếc ghế độc nhất kê trước bàn trang điểm, còn Hồ Điệp Cô Nương thì tự ngồi trên giường.

- Cô nương...

Hoàng Thiên Vũ hắng giọng nói:

- ... Chúng ta nói chuyện với nhau về huyết án xảy ra trong nhà Đỗ quả phụ chứ?

- Được!

- Trước hết từ cái chết của Tăng Tử Hoa, thiếu chủ Càn Nguyên Sam Được Hăng, cô có nhận định vì sao Tăng Tử Hoa lại bị giết không?

- Hoàng đại ca nghĩ thế nào?

Hồ Điệp Cô Nương không đáp mà liếc mắt nhìn chàng hỏi ngược lại, dưới ánh đèn, đôi mắt nàng càng long lanh đầy sức hấp dẫn, cơ hồ như đã biến thành một con người khác.

- Tại hạ suy đoán là...

Hoàng Thiên Vũ cố sắp xếp lại suy nghĩ trong đầu mình rồi mới nói tiếp:

- Tăng Tử Hoa khả năng có quan hệ thân cận với Tiểu Xảo, hẳn chừng như đêm đến thường lên vào phòng Tiểu Xảo, không may đêm nay khi hắn vào thì hung thủ chưa đi khỏi, đồng thời chính đang xử trí thi thể thì bị hắn bắt gặp, cho nên hung thủ ra tay giết hắn bịt đầu mối.

- Không sai!

Hồ Điệp Cô Nương vỗ tay một cái nói:

- Hoàng đại ca suy đoán rất có lý, tôi chính cũng nghĩ như thế.

- Nhưng còn Lai Hưng chỉ là một tên nô bộc sao cũng bị giết? Hắn vốn không hề biết thiếu gia hắn bị sát hại, lại càng không tận mắt nhìn thấy hung thủ, chẳng thể nói giết hắn với mục đích diệt khẩu được, thế thì vì nguyên nhân nào chứ?

- Điều này...

Hồ Điệp Cô Nường cũng tỏ ra lúng túng trước nghi vấn này.

Lập luận của Hoàng Thiên Vũ hoàn toàn chính xác, giết người diệt khẩu tất nhiên người bị giết phải là người biết nhiều hoặc tận mắt chứng kiến vụ án xảy ra, nhưng Lai Hưng chẳng những không thấy lại cũng không hề hay biết, tất nhiên không thể nói là bị giết diệt đầu mối được.

Hoàng Thiên Vũ nói tiếp:

- Khi Lai Hưng bị giết chính đang đứng nói chuyện với cô nương, cô nương hẳn phải nhìn thấy...

Hồ Điệp Cô Nường không đợi chàng nói hết câu, cắt ngang:

- Tôi chẳng nhìn thấy gì cả, hung thủ dùng ám khí để sát hại Lai Hưng thì có thể nấp ở bất kỳ hướng nào, cho nên chung quy không cần phải lộ diện.

- Có lý!

Hoàng Thiên Vũ gật đầu thừa nhận điều này, trong ánh mắt chàng lóe lên một suy nghĩ lại nói:

- Khi tại hạ tung người chạy ra ngoài thì kịp nhìn thấy bóng người áo trắng mà Bành đại cô nói, nhưng lúc này khoảng cách quá xa, đối phương lại có khinh công cao siêu, truy được một đoạn là biến mất dạng. Có điều nhân vóc dáng người thì đoán ra được là một nữ nhân, không biết cô nương suy nghĩ thế nào về người áo trắng này?

- Đối phương là nữ nhân ư?

Hồ Điệp Cô Nường hỏi lại với giọng tỏ ra hơi bất ngờ.

- Ừm! Có lẽ là không sai!

Hoàng Thiên Vũ không muốn nói ra chuyện đã gặp Bạch y nhân trong hoang mộ cho chàng biết Dịch Trường Phong là đầu mối vụ án.

- Cô ta là ai chứ?

Hồ Điệp Cô Nường hỏi như hỏi chính mình, đầu mày ngài chau lại nói tiếp:

- Chuyện này thật kỳ quái, chúng ta cứ ngỡ hung thủ phải là Dịch Trường Phong mới phải, chẳng lẽ nữ nhân này là trợ thủ của hắn?

- Không có khả năng!

Hoàng Thiên Vũ buộc miệng thốt ra câu này, bởi vì chàng ngỡ Bạch y thiếu nữ không thể là đồng bọn với Dịch Trường Phong được, nếu như đồng bọn thì làm sao lại còn cung cấp tin tức cho chàng, chẳng lẽ cô ta bán đứng Dịch Trường Phong?

Hồ Điệp Cô Nường ngưng mắt nhìn chàng hỏi ngược lại:

- Vì sao không có khả năng?

- Điều này...

Hoàng Thiên Vũ giờ mới nhận ra mình đã lỡ lời nhưng nghĩ nhanh trong đầu, chàng đáp ngay:

- Bạch y nữ nhân lẫn lẩn quanh đây đã bị Bành đại cô phát hiện, cô ta không nhất định là hung thủ giết người, huống gì chúng ta chẳng một ai nhìn thấy cô ta ra tay!

Một câu trả lời rất miễn cưỡng, Hồ Điệp Cô Nường đảo nhanh mắt hạnh nói:

- Tôi thì ngược lại nhận định cô ta nhiều khả năng là hung thủ!

Hoàng Thiên Vũ nhướn mày nói:

- Vì sao?

- Giả định như Bạch y nữ nhân với Dịch Trường Phong có quan hệ thân thiết với nhau, liệu cô ta không tức giận khi thấy tình lang đi theo người khác hay sao? Cho nên...

Hoàng Thiên Vũ tranh lời nói ngay:

- Cô nương nhận định khả năng người giết Tiểu Xảo là Bạch y nữ nhân chứ không phải là Dịch Trường Phong?

Hồ Điệp Cô Nường gật đầu đáp:

- Không sai! Chính là ý đó, Bạch y nữ nhân ra tay giết Tiểu Xảo là hợp tình lý, một nữ nhân khi đã đổ kị ghen tuông thì chuyện gì cũng có thể làm...

Hoàng Thiên Vũ nghe lặng người đi, chừng như chàng đã chạm đến ranh giới của chân tướng nội tình. Gom hết những điều chàng đã biết để liên kết lại với nhau, chàng nghĩ...

Tin tức Dịch Trường Phong có quan hệ với Đồ Tử Yến chính là Bạch y nữ nhân cung cấp.

Dịch Trường Phong tướng mạo lại rất giống ta, hẳn lại mê Tiểu Xảo mà Tiểu Xảo là một thiếu nữ lẳng lơ không đoan chính.

Liên hệ lại tất cả dữ liệu này mà nói thì Bạch y nữ nhân vì ghen tuông mà giết người, nhưng vì Đồ Tử Yến là thiên kim tiểu thư của Lạc Dương đệ nhất thế gia, cô ta biết không đụng đến được, cho nên mới mượn Dịch Trường Phong có tướng mạo giống ta làm chuyện này, bày kế giết người giá họa đánh lạc hướng. Con trai của Giang Trường lão và Tổng chấp sự Cam Bất Phàm trong Võ Minh hy sinh một cách oan uổng, có phải mục đích giết hai người này là buộc Võ Minh phải ra mặt?

Suy luận này nghe có vẻ hợp tình hợp lý, thế nhưng vẫn còn một nghi vấn...

Bạch y thiếu nữ là nhân vật như thế nào?

Dịch Trường Phong hiện tại tung tích ở phương nào?

Đồ quả phụ và thi thể con gái bà ta là Tiểu Xảo hiện ở nơi nào?

Tin tức về gia đình Đồ quả phụ chính do Lam Thạch Sinh cung cấp, nhưng ngay sau đó thì xảy ra chuyện Tiểu Xảo bị giết, lại còn có người bí mật báo cáo quan phủ, nếu như hành tung của ta lọt vào mắt quan phủ thì nhất định họ sẽ cho ta là hung thủ chứ chẳng nghi. Chuyện này chỉ là ngẫu nhiên hay là có một sự sắp đặt?

Nếu như nói là một âm mưu tính trước mà đối phương không biết ta đột nhiên tìm đến thì cũng không cách nào sắp đặt trước được, nếu như đối phương đã biết hết từ trước thì chỉ có một khả năng là khi ta nói chuyện với Lam Thạch Sinh, đối phương đã lên nghe được.

Thế nhưng, sau đó đối phương giấu thi thể nạn nhân đi vì lý do gì?

...

Chàng suy nghĩ rất lung, cuối cùng thì chỉ có một kết luận, chủ hung là Bạch y thiếu nữ, còn Dịch Trường Phong khả năng chỉ là bị lợi dụng hoặc bức bách mà hành động giúp sức.

Toàn bộ mọi chuyện cơ hồ đã quá rõ ràng, Hoàng Thiên Vũ tinh thần phấn chấn hẳn lên, một khi đã có đối tượng chính xác để điều tra thì hành động mới có quy củ, chỉ cần tóm được chủ hung trong tay thì huyết án xem như giải được.

Nghĩ đến đó, nét mặt vốn dăm chiêu lãnh đạm của chàng hiện một nụ cười tươi vui.

Hồ Điệp Cô Nường nãy giờ im lặng theo dõi biến đổi trên sắc mặt của chàng lúc này mới lên tiếng hỏi:

- Hoàng đại ca, huynh đang nghĩ gì thế?

Hoàng Thiên Vũ như sực tỉnh "A" lên một tiếng, cười nói:

- Tôi nghĩ lời cô nương vừa rồi rất có lý, Bạch y nữ nhân có nhiều khả năng là hung thủ, hiện tại tôi chỉ cần tìm được cô ta hoặc Dịch Trường Phong thì chẳng lo gì không giải quyết được vấn đề này.

Nói rồi chàng nắm nhẹ tay phải vào lòng tay trái tỏ ra rất tự tin.

Hồ Điệp Cô Nương lắc đầu tỏ ra không tin tưởng, nói:

- Thế nhưng... Bạch y thiếu nữ dung mạo thế nào chúng ta chẳng hề biết, nếu như cô ta thay đổi phục trang xuất hiện ngay trước mặt liệu chúng ta có nhận ra hay không?

- Dung mạo đúng là không biết, nhưng vóc người hình dáng chung quy chẳng thay đổi được, huống gì cô ta sẽ còn xuất hiện với tư thái trước đây, vì mục đích giá họa cho tại hạ vẫn chưa đạt được.

- Ừm... có lý!

Hồ Điệp Cô Nương gật đầu đồng tình, rồi nói tiếp:

- Nhưng cần chú ý một điểm là chớ nên đả thảo động xà, trước tiên khoan nghĩ đến chuyện bắt người mà cần nhất là theo dõi hành tung lai lịch của cô ta.

- Đúng!

Hoàng Thiên Vũ gật đầu.

Vừa lúc này Bành đại cô thò đầu vào cửa nói:

- Tiểu thư, rượu thịt đã chuẩn bị xong rồi!

- Tốt!

Hồ Điệp Cô Nương đứng lên, nhìn Hoàng Thiên Vũ nói:

- Hoàng đại ca, xem ra huynh đã đói meo rồi thì phải, mời!

Vừa nói vừa giơ tay, nghiêng đầu mời chàng bằng một tư thái hết sức đẹp mắt.

oOo

Ở đây là một gian phòng khác, thoát trông giống phòng khách nhưng vốn không phải thiết kế làm phòng khách, có lẽ chỉ là phòng khách tạm thời của Hồ Điệp Cô Nương khi ở trong căn nhà thuê này.

Hoàng Thiên Vũ ngồi đối ẩm với Hồ Điệp Cô Nương.

Hồ Điệp Cô Nương giờ trở lại thần thái ủy mỵ vốn có của mình.

Hoàng Thiên Vũ nhớ lại lần đầu tiên được cô ta chiêu đãi trong Quỹ Viện, chàng uống say túy lúy, đến khi tỉnh lại nghe Bành lão gia nói một câu: "người đã suýt chết một lần..." nghĩa là thế nào? Giờ chàng rất muốn làm rõ điều này nhưng chẳng biết mở miệng như thế nào.

Cho đến hiện tại trước mắt, lại lịch, thân thế và ý đồ của Hồ Điệp Cô Nương vẫn là một điều bí ẩn.

Nghĩ đến điều này, trong lòng chàng liên sinh cảnh giác, tự nhắc nhở mình phải tỉnh táo hơn, không được sơ hốt như lần trước trong Quỹ Viện.

Bành lão gia đường đường là nhân vật thịnh danh giang hồ Thanh Trúc Vệ Đà, thêm Bành đại cô có thân thủ cũng không kém chút nào, thế mà hai cha con họ lại nguyện chịu sự sai khiến của cô ta, điều ấy cũng không đáng khiến cho người ta phải kinh ngạc rồi sao?

Rượu qua tam tuần, đột nhiên Hồ Điệp Cô Nương tay ấn miệng chén, hai mắt mở tròn ngửng nhìn chàng đến nhấp nháy cũng không hề thấy.

Thần thái này có gì rất tà quái, chừng như có chuyện gì đó sắp xảy ra.

Hoàng Thiên Vũ trong tim giật thót một cái, nhưng chàng nhanh chóng định thần trí lại, đường đường là Kinh Thiên Kiếm lễ nào lại dễ bị người khác uy hiếp lung lạc?

Hoàng Thiên Vũ trong đầu nghĩ nhanh, đây là cơ hội tốt để cho ta thăm dò chân tướng cô ta, không thể nào bỏ qua được. Nghĩ thế, chàng liền chủ động nâng chén lên nói:

- Cô nương, mời cạn chén!

Hồ Điệp Cô Nương tựa hồ như không nghe thấy, đến mắt cũng không hề chớp, cứ ngửng nhìn chăm chăm vào mặt chàng.

Hoàng Thiên Vũ ngửa cổ uống hết chén rượu trong tay, nhướn mày nói:

- Cô nương, chớ nên bỏ lỡ một đêm đẹp thế này!

Hồ Điệp Cô Nương giờ mới thấy chớp mắt như tỉnh lại, thoát đầu hơi ngớ người rồi mỉm cười nói:

- Thật là một đêm đẹp hay sao?

- Chẳng lẽ không phải?

- Hoàng đại ca, thực ra huynh đang nghĩ gì?

- Ta đang nghĩ...

Chàng cố tình dùng tiếng "ta" mà không dùng đến hai tiếng "tại hạ", làm như đã chênh choáng vì hơi men, nói tiếp:

- Rượu nồng, mỹ nhân, thanh đăng, dạ tĩnh, nhân sinh được mấy lần, vì sao lại không kịp thời hưởng lạc chứ?

- Huynh muốn hưởng ư?

Hồ Điệp Cô Nường đôi mắt nhấp nháy hỏi lại cơ hồ chưa tin.

Hoàng Thiên Vũ gật đầu đáp:

- Đúng!

- Tốt!

Hồ Điệp Cô Nường cười tươi nói:

- Đúng là một khắc đêm xuân đáng ngàn vàng, chớ nên bỏ lỡ, Hoàng đại ca, không phong lưu thì không phải võ sĩ!

Hồ Điệp Cô Nường vừa nói vừa liếc mắt tình tứ, rồi cuối cùng nâng chén lên mời.

- Hoàng đại ca, đêm nay muội tiếp chàng đến tận hứng!

Song phương cùng nhau cạn hết chén.

Lần này Hoàng Thiên Vũ tự tay rót rượu.

Nhưng hai tiếng "tận hứng" cứ in đậm trong đầu Hoàng Thiên Vũ, khiến cho khí huyết trong người chàng càng lúc càng nóng lên. Hai tiếng "tận hứng" vốn đã bao hàm ý phóng đảng, thế mà lại thốt ra từ miệng một mỹ nhân trong cuộc đối ẩm thì càng tăng bao phần mê lực phóng đảng, thật khó mà kháng cự lại được. Nhưng Hoàng Thiên Vũ vì trong đầu đã có tính toán khác, cho nên bên ngoài càng làm ra vẻ túy ý đã nhiều.

- Thật đáng tiếc, đẹp không chưa đủ...

Chàng buông ra một câu, nhưng nửa chừng lại cố ý bỏ lửng câu nói.

Quả nhiên Hồ Điệp Cô Nường cau mày nhìn chàng hỏi dồn:

- Đẹp không chưa đủ là sao?

Hoàng Thiên Vũ giờ mới nói:

- Ta với cô tính ra chẳng còn là người xa lạ, thế nhưng ta không hề một chút hay biết gì về cô, cho nên cứ xưng bằng hai tiếng "cô nương..." thật xa lạ, thật bất nhã!

- Vậy huynh muốn biết gì?

- Chỉ ít thì cũng biết được danh tánh, lai lịch?

Hoàng Thiên Vũ nói ra một câu này nhưng lập tức nhận ra quá ngốc dần đại đột, song thực tình trước nữ nhân chàng không hề biết nói dối.

- A! Điều này...

Hồ Điệp Cô Nương lại cất lên tiếng cười lãnh lút, tiếng cười đầy mỹ lực làm ngây ngất lòng nam nhân, nói:

- Đương nhiên muội sẽ nói cho huynh biết, huynh ghé sát tai vào đây... Ừm! Chỉ thổ thổ bên tai huynh thôi, thế mới đầy tình cảm thú vị chứ!

Hoàng Thiên Vũ nghe câu này thì cổ họng nghẹn lại, chàng vốn định chủ động đưa đối phương vào dự kế trong đầu mình để khai thác, nhưng giờ lại rơi vào thế bị động, cô ta có thật muốn nói nhỏ thì thầm bên tai mình không?

Kinh nghiệm đau thương với chàng đã quá nhiều, chàng giờ không muốn phải trả giá thêm cho một lần ngu ngốc này nữa, không thể đánh mất nhân cách của mình thế này được.

Trong đầu lóe nhanh một ý nghĩ, đột nhiên chàng chộp mạnh tay Hồ Điệp Cô Nương, chỉ thấy bàn tay cô nàng mềm mại không một chút lực, nhưng từ bàn tay ấy một luồng khí ấm áp lan truyền sang tay chàng rồi đi sâu vào tận trong lồng ngực.

Có phải cô ta quá bất ngờ mà không phản ứng kịp?

Hoàng Thiên Vũ trên cơ thể chàng chừng như từng thớ thịt co rút lại.

Hai ánh mắt Hồ Điệp Cô Nương như hai quả nhiệt cầu cháy bỏng thiêu đốt tất cả lọt vào trong tầm mắt. Hoàng Thiên Vũ cảm thấy đầu óc quay cuồng choáng váng, chàng muốn rút tay về lại nhưng không có chút khí lực, tim đập càng lúc càng nhanh hơn.

Thực lúc này không có một tấm kính để chàng nhìn thấy khuôn mặt mình hiện tại khó nhìn đến thế nào.

- Hoang đại ca, huynh say rồi!

- Ta... không say!

Hoàng Thiên Vũ gượng đáp.

Hồ Điệp Cô Nương hỏi:

- Thế sao sắc mặt huynh lại thay đổi kinh khủng thế này?

- ...

Hoàng Thiên Vũ nghẹn lời không đáp được.

- Muội biết rồi.

Hồ Điệp Cô Nường tay hơi bóp chặt lại, nói tiếp:

- Hoàng đại ca, tuổi huynh tuy không còn nhỏ, thế nhưng đối với nữ nhân thì huynh xem ra còn... non kém, đúng vậy chứ?

Vừa nói, cô nàng vừa nghiêng đầu nheo mắt tình tứ hết sức quyến rũ.

Hoàng Thiên Vũ hai mắt mở lớn, tỉnh lại từ trong cơn mê, đối mặt được với cảnh khiêu khích đầy mê lực này thì quả phải có một định lực không nhỏ.

Hồ Điệp Cô Nường mắt ráo hoảnh thốt lên hỏi:

- Hoàng đại ca, làm sao lại tỏ ra kinh hoàng như thế?

- Không! Bất cứ hoàn cảnh nào cũng không khiến cho Hoàng mỗ kinh hoàng!

- Thế thì...

Hoàng Thiên Vũ không đợi cho Hồ Điệp Cô Nường nói hết câu, tranh lời nói tiếp:

- Ta không thể đánh mất đi nguyên tắc làm người của mình, có lẽ cô nương đã nhìn nhầm rồi đó! Ta chẳng phải là hạng đàn ông như cô nương nghĩ!

Hoàng Thiên Vũ trấn tĩnh lại, hai mắt đầy nghị lực, cứ như một con tằm vừa vỡ vỏ.

- Ha ha ha...

Hồ Điệp Cô Nường cất tiếng cười dài, nhưng không phải là tiếng cười phóng đãng như vừa rồi, qua một lúc mới thâu tiếng cười lại, nói:

- Tôi không hề nhìn nhầm, Hoàng đại ca, tôi rất khâm phục huynh, thật đấy!

Câu này cô ta nói ra có phải "trở cờ theo gió" hay là một câu từ trong chân tâm?

Hoàng Thiên Vũ khó mà phán đoán được, chàng đã nhận định Hồ Điệp Cô Nường là một thiếu nữ thần mật bí ẩn, vừa ôn nhu vừa phóng đãng, thế nhưng chàng phải giữ vững lập trường của mình, không để đối phương lung lạc thao túng.

- Hoàng đại ca!

Hồ Điệp Cô Nường buông tay chàng ra, nghiêm nét mặt lại, chững như trong tính tắc nàng đã biến thành một con người khác, giọng trầm trầm nói:

- Tôi chỉ cố tình đùa huynh một chút mà thôi, tôi biết huynh không phải là hạng đàn ông thấy sắc mê mệ...

- Đây là lần thứ hai, đúng không?

Hoàng Thiên Vũ hỏi lại bằng một giọng lạnh lùng.

- Đúng!

- Cô làm thế này là có ý gì?

- Đương nhiên là có mục đích, nhưng trước mắt không nói đến chuyện này. Con người ta miệng có nói dối thế nào, nhưng con mắt thì không thể dối được, vì mắt là cửa sổ tâm hồn mà, có thể nhìn vào đó mà đọc được nội tâm của người ta!

- ...

Hoàng Thiên Vũ lại im lặng không đáp, trong lòng thầm nghĩ:

"Cô có quỷ quái thế nào thì cũng không làm gì được ta nữa, Hoàng Thiên Vũ ta đường đường nam nhi hảo hán đỉnh thiên lập địa, chưa từng làm chuyện dối trời lừa đất, thương thiên bại lý bao giờ!"

Hồ Điệp Cô Nương giọng lại tỏ ra buồn buồn nói tiếp:

- Hoàng đại ca, trong người huynh thụ thương?

Hoàng Thiên Vũ giật thót mình, một câu này khiến chàng không giữ được bình tĩnh, buột miệng hỏi:

- Làm sao cô nương biết ta bị thương?

- Huynh chỉ cần nói có hay không mà thôi!

- Có!

Hoàng Thiên Vũ gật đầu thừa nhận.

- Thương thế này đã trở thành tỳ vết có thể khiến huynh mất mạng bất cứ lúc nào!

- ...

Hoàng Thiên Vũ hai mắt tròn tròn nhìn Hồ Điệp Cô Nương không đáp được, trong lòng vừa chấn động vừa nghi hoặc, chàng bị thương khi bị Trung Nguyên Nhất Tú Nhạc Thanh và mấy mươi cao thủ vây đánh thì bị người ngầm ám toán, biến thành một thương tích ngầm thường thoát lực khi chàng ra sức đánh nhau với người khác. Đây là một bí mật cá nhân mà chừng như ngoài chàng và kẻ đã ra tay ám toán ra, không thể có người thứ ba biết được. Thế mà giờ đây làm sao Hồ Điệp Cô Nương lại biết?

Hồ Điệp Cô Nương thấy chàng im lặng không đáp liền hỏi dồn:

- Tôi nói đúng chứ?

- Cô làm sao lại biết được?

Một câu hỏi ngược này của chàng chẳng khác gì chàng đã thừa nhận.

- Xem mạch nhìn thần sắc!

- A! Không biết cô nương đã quan sát thế nào nhỉ?

Hoàng Thiên Vũ trở lại bình tĩnh, chàng tự nhủ trong lòng không để thua trí đối phương.

Hồ Điệp Cô Nương nói:

- Khí sắc của huynh không bình thường, trên cổ lại có những ban đỏ, đây là biểu hiện trong người của huynh có độc. Hơn nữa vừa rồi khi nắm tay huynh, tôi đã xem qua uyển mạch thấy mạch tượng trì trệ, điều này càng chứng tỏ sự quan sát của tôi không sai.

Hồ Điệp Cô Nương nói với giọng hết sức chân thật.

Hoàng Thiên Vũ cả kinh, không ngờ Hồ Điệp Cô Nương lại có bản lĩnh như thế. Cô ta nói rất có lý, làm sao phủ nhận được chứ?

Thế nhưng nếu như thừa nhận thì khác nào đã nộp tính mạng mình trong tay người khác, sau này hậu quả ra sao thì thật khó lường. Điều này khiến chàng nhớ lại trong võ lâm từng có nhiều người chỉ vì bị trúng độc, vì mưu cầu thuốc giải mà đành vâng lệnh phục tùng người ta, chẳng khác nào bị người ta xỏ mũi dắt đi. Nghĩ đến đó, trong lòng chàng run lên.

- Có thể nói cho tôi biết, huynh bị thương trong trường hợp nào chứ?

Hồ Điệp Cô Nương lại lên tiếng hỏi dồn.

- Điều này...

Hoàng Thiên Vũ trong đầu nghĩ nhanh một ý, sao không đánh cược một lần? Có lẽ vạch ra được chân tướng cô ta cũng không chừng, cô ta nếu như đã có thể tự quan sát mà nhìn ra được thì có che giấu cũng bằng thừa, nghĩ thế chàng lãnh tĩnh nói:

- Tối hôm qua khi tại hạ đánh nhau với người khác, bị một người ngầm ám toán, lúc ấy chỉ cảm thấy Mệnh Môn nhói đau nhẹ một cái rồi thôi nên không chú ý, nhưng sau đó... không ngờ phát hiện ra khi đánh nhau với người khác thì có hiện tượng bị thoát lực...

Hồ Điệp Cô Nương "Ồ" lên một tiếng tỏ ra ngạc nhiên, rồi hỏi:

- Khi bị ám toán ấy, huynh đang đánh nhau với người nào?

- Người của Lạc Dương đệ nhất thế gia!

- Thế thì kỳ quái!

Hồ Điệp Cô Nường nhú chặt mày lại nói tiếp:

- Người của Lạc Dương đệ nhất thế gia đến ngay cả bọn môn khách không một ai biết dùng loại kỳ độc này...

Hoàng Thiên Vũ nghe đến đó hốt nhiên nhớ lại lần đầu tiên gặp Hồ Điệp Cô Nường bên sông, cô ta từng thi thố một chiêu khiến cho Đồ Sĩ Kiệt mất đi khả năng tấn công, còn tự xưng mình là một con Độc Hồ Điệp, chẳng lẽ đây chính là kiệt tác của cô ta. Thế nhưng nếu như cô ta đã ra tay thì còn cần gì phải để ta nói ra, cứ để ẩn mật trong lòng chẳng hay hơn sao?

Chàng chau mày hỏi lại:

- Cô nương đoán định đây là một loại kỳ độc?

- Không sai! Vì tôi là hành gia!

- Có thể giải chứ?

Hoàng Thiên Vũ buộc miệng nói ra, trong ý thức lóe lên một tia hy vọng.

- Tôi chỉ biết, không giải được.

- Cô không giải được ư?

- Ừm!

Hồ Điệp Cô Nường gật mạnh đầu nói:

- Loại kỳ độc này chỉ ảnh hưởng trong ba năm, sau đó không giải cũng tự biến mất. Tác dụng mạnh nhất của nó là trong vòng ba năm ấy, hễ mỗi lần vận lực quá hạn độ thì sẽ gây trì trệ huyết mạch, hình thành hiện tượng thoát lực...

- Ba năm?

Hoàng Thiên Vũ cắn chặt răng, nói:

- Trừ phi người ta có thể chết đi sống lại một trăm lần, bằng không chỉ một tính mệnh còn con này làm sao chịu đựng loại độc này trong ba năm? Hừ... kẻ nào biết dùng loại kỳ độc tà môn này chứ?

- Thật khó nói, trong giang hồ cao thủ dụng độc không nhiều, hơn nữa có nhiều người không muốn để cho người khác biết mình dụng độc.

Một câu này rất thực tế, ngoại trừ chính bản thân người dùng độc hành sự ra, thì ít khi đi cho người khác biết mà cố tình giấu càng kín càng tốt.

Hoàng Thiên Vũ hơi thất vọng, hỏi:

- Nói thế, không có ai giải được loại độc này sao?

- Có!

- Ai?

Hoàng Thiên Vũ vừa nghe nói "có" như người bị đuối nước bắt được phao, liền hỏi ngay.

Hồ Điệp Cô Nường trên nét mặt thần sắc thay đổi liên tục, không biết trong lòng cô ta đang nghĩ gì, qua đi một hồi lâu mới thấy lên tiếng:

- Nói ra cũng như không!

Hoàng Thiên Vũ chau mày hỏi:

- Vì sao?

- Người này không ai tìm được, mà dù cho tìm được thì cũng khó lay chuyển được hấn, hấn là Thiên hạ đệ nhất quái nhân!

- Cô nương cứ thử nói ra xem.

Hoàng Thiên Vũ đương nhiên chẳng khi nào chịu bỏ lỡ cơ hội này.

Hồ Điệp Cô Nường nét mặt sa sầm, giọng trở nên nặng nề buông rã từng tiếng:

- Thiên Huyền Công Tử!

- Thiên Huyền Công Tử ư?

- o O o -